

Ave Maria!

Draží členové Mariánského kněžského hnutí,

všichni víte, že jsem přestal být zodpovědný za Mariánské kněžské hnutí jako generální představený. Znovu Vám chci vysvětlit, že to bylo u mne jediné z poslušnosti vůči Panně Marii, a bylo to vyjádřeno prostřednictvím několika okolností. Žádal jsem totiž kardinála prefekta Kongregace pro klérus o pomoc, abych mohl pokračovat v tomto vznešeném poslání. Jeho odpověď končila takto: „*Vyzývám Vás tedy poslechnout Vašeho představeného.*“ Dalším momentem bylo poselství z Modré knihy, kterou každodenně čtu. Jen co jsem dočetl dopis od kardinála, otevřel jsem poselství ze dne 20. 11. 1982 a do oka mi padla tato slova Panny Marie: „*Ctnost, kterou miluji a kterou si u svých kněžských synů zvláště cením, je poslušnost.*“ A následující věta mluvila vysloveně o *poslušnosti vůči představeným*. Pro mě to byl velmi jasný pokyn od Panny Marie. Stále se nechávám vést Modrou knihou a vždy to budu dělat a doufám, že Vy také. A tak tedy poslechnu svého představeného, který nechce, abych nadále vedl MKH. Poslouchám Pannu Marii, svoji Maminku a Královnu. V každém případě Hnutí je její a ona si ho povede, jak o tom opakovaně mluvila. Toto ujištění dostali i P. Quartilio a P. Ottavio, když náhodně otevřeli knihu, jen co se vrátili z poslední hospitalizace Dona Stefana, 15. 6. 2011.

Minulý rok jsem navštívil 68 míst v 7 státech, kde jsem se zúčastnil 96 večeradel, kterých se zúčastnili: 1 kardinál, 11 biskupů, přibližně 350 kněží a okolo 74 000 věřících. Kromě toho jsem se setkal s jedním apoštolským nunciem, jedním kardinálem, s osmi biskupy, s asi 400 kněžími a 600 seminaristy, s několika řeholnicemi a tisíci věřících, abych jim představil Hnutí.

V průběhu roku 2020 pojedu do Keni a do Oceánie a navštívím několik regionálních večeradel v Itálii.

Našich mezinárodních duchovních cvičení v Collevaenza formou nepřetržitého večeradla se zúčastnilo 6 biskupů, 180 kněží a několik věřících laiků, regionálních zodpovědných za Hnutí. Členové MKH byli z 34 národů. Během těchto duchovních cvičení jsme si zvolili nového generálního představeného v osobě P. Luky Pescatoriho, diecézního kněze v diecézi La Spezia (severní Itálie), který je regionálním responsabilem za Ligurii. Při volbě jsme se věrně drželi stanov Hnutí.

Přeji mu plodnou službu v tomto vznešeném poslání, vést jménem Panny Marie Mariánské kněžské hnutí v těchto posledních časech.

Váš malý bratr P. Laurent Larroque

Draží členové Mariánského kněžského hnutí,

jsem P. Luca Pescatori, diecézní kněz z La Spezia v Itálii, a píšu Vám tento oběžník vědom si toho, že je to obrovský dar a zodpovědnost, které jsem přijal loni 27. 6. v Collevalenza. Být zodpovědný, generální koordinátor tohoto Mariina díla, je velká věc, ze které mám závrť. Přesto vím, že není dobré o tom takto přemýšlet, ale že je třeba nechat se vést a žít zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. V jejím Srdci jsme sjednoceni a spolupracujeme a bojujeme v následování jejích příkazů v tomto tak zvláštním, těžkém a bolestném čase. Naše Maminka nás provází a nabízí nám opravdové útočiště ve svém Neposkvrněném Srdci.

Hned po skončení duchovních cvičení v Collevalenza, v prvních dnech této nové velké zodpovědnosti, jsem se zúčastnil spolu s 12 kněžími poutě do domku Panny Marie v Efezu a do jeskyně Apokalypsy na ostrově Patmos. S velkou radostí jsme mohli prožívat večeřadla na svatých místech, tak významných pro nás, a v těch krajích Turecka a Řecka, kam pravděpodobně nikdy nepřišlo poselství MKH.

V těchto měsících jsem se mohl kontaktovat s různými členy MKH ve světě a navštívit několik večeřadel v Itálii a v Madridu ve Španělsku. Kalendář italských večeřadel na rok 2020 bude zveřejněn na adrese www.msm-mmp.org. Nedostal jsem dovolení věnovat mnoho času během roku návštěvám večeřadel ve světě, tak jak to dělal P. Larroque, kterému musíme být všichni vděční za to, že se tak velice odevzdal dílu Panny Marie! Pokud to budou Pán a Panna Maria chtít, tak se ten čas rozmnoží, jinak zůstane velmi omezený; a proto se s důvěrou spoléhám na různé responsables, aby se starali co nejlépe o oblasti, které jim byly svěřeny, a vím, že mnozí kněží budou ochotni navštívit večeřadla místo mě. Toto je dílo Panny Marie, a i když bych Vás velmi rád navštívil osobně a mám naději, že by se nám to mohlo podařit, věřte, že osoby jsou druhořadé, ale důležité je, aby se všude hlásalo a žilo s velikou věrností to, co po nás Panna Maria žádá.

Očekávám kněze na mezinárodních duchovních cvičeních v Collevalenza od 21. do 27. 6. 2020. Prosím laiky, aby pozvali své kněze na tato duchovní cvičení, a pokud je třeba, aby jim v tom nějakým způsobem pomohli. Jsem velmi rád, že v různých oblastech světa jsou další duchovní cvičení MKH. Kdo z Vás se opravdu nemůže zúčastnit cvičení v Collevalenza, využijte aspoň místních duchovních cvičení, nenechejte přejít naprázdno tuto milost nepřetržitého večeřadla.

Informace ohledně duchovních cvičení v Collevalenza žádejte od: **P. Florio Quercia, via del Ronco 12, 34133, Trieste, Itálie; e-mail: querciaflorio@tiscali.it; tel. (+39)333.632248.**

Výhledově také pomalu začínáme organizovat duchovní cvičení v roce 2022 ve Fatimě, u příležitosti 50. výročí vzniku MKH. Plánujeme jednak duchovní cvičení pro kněze, ale také duchovní obnovu pro laiky, přibližně v době od 26. 6. do 3. 7. 2022.

Prosím Vás o modlitbu, aby věc blahorečení mučedníka P. Nazarena Lanciottiho, která se už blíží k závěru, mohla opravdu v krátkém čase skončit. Co se týká případu blahorečení Dona Stefana Gobbiho, obnovuji prosbu, kterou žádal P. Larroque, abyste poslali vlastní svědectví co nejdříve, abyste byli připraveni je představit.

V novém poslání, které mi bylo svěřeno, Vám nyní nabízím úvahu, o které doufám, že Vám pomůže prožívat tento čas jen ve světle poselství Panny Marie, přičemž se nechejme vést jejími slovy namísto tolika jiných hlasů, které jsou dezorientující.

Meditace

1. Dne 13. května 2010 řekl Benedikt XVI. během kázání na mši sv. slavené na prostranství před fatimskou svatyní: „*Mýlil by se ten, kdo by si myslel, že se prorocké poslání Fatimy skončilo. [...] Kéž by těchto 7 roků, které nás dělí od 100. výročí zjevení, urychlilo předpovězené vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie ke slávě Nejsvětější Trojice.*“ Papež zdůraznil, že Církev je ještě na cestě k předpovězenému vítězství, a modlil se, aby k tomu došlo co nejdříve. Zdá se, že je to ozvěna modliteb žalmu: „Dokdy, Pane? ...“

V tomto duchovním kontextu musíme číst požadavek, který měl papež František na lisabonského patriarchu krátce po svém zvolení: aby zasvětil Panně Marii Fatimské jeho pontifikát, což se stalo 13. 5. 2013.

Panna Maria, Matka Církve, nenechá vyznít naprázdno hlas Církve a jsme si jistí, že pokračuje v přímlovách během tohoto pontifikátu, aby uskutečnila to, co ve Fatimě slíbila a v detailech potvrdila prostřednictvím Modré knihy. Nedoufáme v to jednoduše jako v nějakou potěšující bajku, ale jsme si tím jisti: vítězství jejího Neposkvrněného Srdce přijde, ale až na konci období, o kterém ona oznamuje, že to bude „očistování“, to je termín, který předpokládá větší dobro prostřednictvím cesty zkoušky a utrpení. Panna Maria definovala naši dobu jako „jedenácté zastavení křížové cesty“ (11. 2. 1979). Pak přijde 12., potom tiše 13. a nakonec 14., když se všechno bude zdát být ztracené a zničené nenapravitelným způsobem.

Kristus se zjevuje jako Král až v den po Velké noci, avšak kraloval už na kříži, Kristus kraloval i během Bílé soboty, Kristus kraluje, i když to tak nevypadá, i když je od všech opuštěn a zrazen, i od toho, který mu měl být nejbližší. Jedině ten, který byl s Pannou Marií, ho neopustil. Tak jako už na Kalvárii, Kristus kraluje i v dějinách Církve a vede ji, i když události jsou neočekávané anebo nesnadno pochopitelné.

Naše Maminka nám oznamuje, že v Církvě prožíváme období Velkého pátku: je to čas, ve kterém Církev prožívá ty největší těžkosti, kdy se jí ďábel snaží zničit, především prostřednictvím odchylek od učení Církve. Zlý chce, aby do Církve vnikla cizí mentalita, která nenabízí člověku osvobození a spásu od zla a hříchu, ale nabízí falešné štěstí a pokoj mimo dokonalou věrnost Kristu, a to přijetím hříchu. To nás nesmí udivovat: je to stejný způsob, jakým byl Ježíš pokoušen na poušti a potom krátce nato Petrem, který chtěl přesvědčit Ježíše, aby odmítl myšlenku o kříži, a jindy zase apoštolů... Chce tedy svést Církev, aby byla opakem sebe samé: aby se připodobnila tomuto „světu“, věříc, že tak se bude víc podobat Ježíšovi.

„*Blud se šíří nejnebezpečnějším způsobem, totiž jako nová a přizpůsobená metoda, jak pravdu pochopit. A končí to podvrácením samotných pravd, které jsou základem katolické víry. Tak se kazí pravda bludem. Blud se šíří. Pravdy se nepopírají otevřeně, ale přijímají se dvojsmyslným způsobem, a tak se dochází v nauce k nejvážnějšímu kompromisu s bludem, k jakému kdy došlo.*“ (28. ledna 1979)

Jde o alternativu ke Kristu, která jde jiným směrem, která ho navenek respektuje, ale nepokládá ho za nevyhnutelného, tedy pokládá ho za zbytečného, přímo za utopii: zkrátka jde o mentalitu antikrista. Zlý chce vnést do Církve tuto antikristovskou mentalitu a chce dovést Církev k odpadu. Je to opravdové opuštění Krista *dnes*, opravdové zlo v Církvě, její Velký pátek. Nejde o nový problém: pomysleme například na modernismus začátku 19. století, ten se v těchto posledních časech jen znovu „rozbouřil“. I poselství z 13. 3. 1990 je z tohoto hlediska jasné.

Drahý P. Michael Gaughran nám zanechal z roku 2008 krásnou meditaci s názvem „*The clouds are gathering*“ – „*Mraky houstnou*“... Název to byl opravdu příhodný. Dnes už je slyšet i silné hromobití, blesky a nárazy větru, které vytvářejí zmatek a škody: bouřka, o které tolikrát mluvila Panna Maria, už začala. Ano, nebojím se říci, že bouřka už dnes probíhá, jsou tu její znaky a nemohou být bez povšimnutí.

Tak jako nás bouřka v přírodě vystraší, i v této „duchovní bouřce“ máme pokušení znepokojit se, avšak bouřka povede k očištění a znovuzrození Církve. Nikdy nezapomeňme, že přislíbený konec je tento, a je zaručený a nezadržitelný. Neposkvrněná se nezastavuje před temnými mračny, rozmetá je Božím světlem, které mocně vyvěrá z jejího Neposkvrněného Srdce. Nespokojme se jen s pohledem na bouřku a nebudme celí vylekaní, protože Panna Maria nás volá, abychom byli nejen diváky, ale apoštoly a účastníky vítězství jejího Neposkvrněného Srdce. Je to pro nás veliký dar, být povoláni spolupracovat na tomto díle!

2. V této bouři odpadu jsou mnozí v pokušení chtít jasně odhalit ty, kteří jsou zodpovědní za tento zmatek v Církvi, omezit se na soudy a cítit se spokojení se svou vlastní vírou, protože „viník se našel“. V Církvi jsou ti, kteří připisují zodpovědnost „těm teologům“, jiní zase „těm církevním skupinám“, další mluví o „těch příslušnících Církve“, a jsou takoví, kteří tvrdí, že jsou to „někteří ve Vatikánu“. V poselstvích z roku 1989 Panna Maria potvrzuje, že zmatek bude způsoben zevnitř Církve i prostřednictvím některých pastýřů, některými vědomě, jinými méně vědomě. Mluví o tom, aniž by poukázala na konkrétní osoby, ale odhaluje jen okolnosti a kontext, ve kterých působí. (13. 6. 1989) Ona ví, kteří to byli včera a kteří jsou to dnes, ale nám je dáno vidět její dílo a žádá nás tedy jednat jako její skupina a ponechat jí svěřený úkol porazit hlavu tohoto zlého díla. „*Ona ti zašlápne hlavu.*“ (Gn 3,15) (8. 7. 1977 a 8. 9. 1990)

Panna Maria tedy s námi prožívá Velký pátek v Církvi, ale žádá nás, abychom neztráceli čas v neplodných diskusích a soudech. Ona prožívala Velký pátek s největší bolestí, ale ve vnitřním postoji hluboce odlišném od našeho: „*Vizte, zda je dnes větší bolest než má: můj Syn je urážen a tupen, stále ještě je opuštěn a zrazován od svých... Církev, jeho tajemné Tělo, je stále ještě trhána rozkolem a ohrožována bludem. Věrní synové jsou voláni k velkému utrpení a k tomu, aby snášeli tupení a urážky od těch, kteří mi nenaslouchají... Kolik jich asi je, kteří denně hynou, strženi tímto všeobecným a nebezpečným zmatkem? Mějte účast na mé mateřské bolesti! Nikoho nesudte, nikoho neodsuďte! Modlete se, milujte a neste se mnou kříž tohoto utrpení pro záchranu všech.*“ (30. 6. 1982)

Ona se naučila od samotného Ježíše, jak prožívat Velký pátek a jaká je cesta k Velké noci:

„*Nikdy nesudte. Nikoho nezatracujte. Vaším úkolem je pouze zachraňovat nadpřirozenou silou své modlitby, svého utrpení a svého sebeobětování. Ve vaší době se naplňuje zázrak slitovné lásky Ježíšovy.*“ (27. 10. 1988)

„*Zde vás chci učít trpět. Můj Syn Ježíš ... trpí bez nářku: je tichý jako beránek, je přibit na kříž. To je cesta, na kterou vás dnes volám: cesta na Kalvárii, a vy jí musíte jít ochotně a tiše... Zde vás chci učít mlčet. Hlas mého Syna v těchto posledních chvílích umlká. Nyní mluví svým životem. ... Učte se dnes především mlčet! Mlčet uvnitř ve svém nitru, abyste naslouchali jen jeho Božímu slovu. Zachovávejte mlčení kolem sebe! Neodpovídejte na kritiky, na pomluvy těch, kteří vás nepřijímají. Neodpovídejte na posušky a urážky těch, kteří vás pronásledují! Nikoho nesudte! Ve chvílích, které vás čekají, budete stále více voláni k mlčení. Budete mluvit svým životem. A z vašeho života se zrodí také pro vás na kříži slovo lásky pro všechny a slovo dokonalé oddanosti Otcově vůli.*“ (8. 4. 1977)

Dnes je tendence mnoho mluvit, mnoho soudit a modlit se málo nebo špatně. Zmatek způsobuje Církvi hlubokou ránu, avšak bolest není pro Církev postačující odpovědí, je plodná jedině ve věrnosti Kristu a přesně takovým způsobem, jakému nás učí naše Maminka. Modlitba plná posuzování, ba dokonce i trpkostí není potřebná.

Naše nebeská Matka nás tedy žádá, abychom v této duchovní bouři bojovali duchovními zbraněmi: zasvěcením jejímu Neposkvrněnému Srdci, modlitbou (večeřadla), věrností evangeliu, svědectvím, obětí, zadostiučiněním, důvěrou.

Ona toto konala během Velkého pátku a tomuto učí i nás. Po Ježíšově smrti a během celé Bílé soboty, ve velkém mlčení její bolesti a její neposkvrněné víry ona bude mocnou Přítomností, která se bude modlit na odčinění za odmítnutí, které prožíval její Syn, na odčinění za zrady apoštolů. Ona je jediná, která se modlí za ně a za budoucí Církev, kterou zrodil její Syn a které on sám ustanovil Matku. Ona je skrytou silou rodící se Církve.

Ona sama nám říká: „*Nechte se vést mým světlem, které září stále víc, protože tento čas je můj čas.*“ (23. 5. 1987) /// „*Běžte do bezpečného útočiště v mém Neposkvrněném Srdci, protože musíme spolu prožívat čas největší zkoušky, který právě nastal pro vás, pro Církev a pro celé lidstvo.*“ (15. 9. 1992) /// „*Protože v bezpečném útočišti mého Neposkvrněného Srdce, jež vám Nejsvětější Trojice nabízí jako archu spásy v současné době, budete v důvěře a modlitbě očekávat slavný Ježíšův návrat, který nastolí jeho království ve světě a obnoví všechny věci.*“ (1. 1. 1996)

Don Stefano nám neustále opakoval, že zasvěcení má být prožívané. Meditujme pozorně svůj úkon zasvěcení, je to opravdová škola života. Panna Maria nás volá, abychom byli mocnými vojáky s jejími duchovními zbraněmi, s jejími příkazy, s ní, která je naší Vůdkyní. Není možné, abychom byli spolupracovníky tohoto jejího díla a přitom nedělali to, o co nás ona žádá. Pokud věříme, že Mariánské kněžské hnutí je opravdu dílem Panny Marie, nemůžeme „opravovat“ její pokyny anebo je prožívat „svým způsobem“. Budou to jistě dobré způsoby, ale bude to jiné vzhledem k tomu, co po nás žádá Mariánské kněžské hnutí. MKH není nějaká mariánská pobožnost, je to život, oddanost. Můžeme říci, že zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie je posloucháním toho, co nám říká Panna Maria v Modré knize. Prožíváním zasvěcení jejímu Neposkvrněnému Srdci už nemůžeme víc přistupovat k životu dvojakým způsobem.

„*Jestliže žijete to, co jsem vám řekla, a jdete cestou, kterou jsem vám ukázala, budete bezpečně kráčet vpřed cestou zasvěcení, jež jste mi učinili, a budete uskutečňovat velký plán vítězství mého Neposkvrněného Srdce. V opačném případě se zastavíte pochybováním, ztrátou odvahy, těžkostmi a odporem, se kterým se setkáte. Zůstanete stát a nebudete připraveni splnit to, co jsem pro vás připravila a co je dnes tak nutné pro záchranu světa a obnovu Církve, jejíž jsem Matkou.*“ (9. 10. 1984) /// „*Jen tak budete moci se mnou bojovat za jisté vítězství; jinak jdete vstříc porážce.*“ (22. 8. 1976)

Jedině prožíváním zasvěcení můžeme být věrnými bojovníky, které ona chce mít ve svém vojsku, jehož silou je důvěra v ni, jakou mají maličké děti vůči své mámě. Jen tak lépe porozumíme poselství z 18. 10. 1975 „*Radujte se*“, které nám Don Stefano doporučoval dříve, než odešel do nebe.

3. Nakonec bychom se mohli zeptat sami sebe: „*Proč, Pane, dovoluješ, aby tvá Církev byla podrobena takové zkoušce?*“ Bohužel se ukazuje, že část Církve (laici, řeholníci i pastýři) se odchyluje od nauky Církve a v tomto zmatku upřednostňují jiné učení než učení Magisteria, a v některých případech je dokonce vyvíjen tlak na to, aby se učení Církve změnilo... a v tomto zmatku roste rozdělání. (11. 2. 1979) Tudíž je pochopitelné, že pokud je v Církvi taková situace, nemůže být vítěz-

ství Neposkvrněného Srdce dovršeno. Hle, Pán dovoluje, aby se do Církve vrátily tyto doktrinní problémy, „duchovní choroby“ skryté či dřímající, projekty zaměřené na změnu Církve, na změnu života podle přikázání, svátostí a ctností. A tak právě prostřednictvím velké očisty Církve znovu zazáří světlem svatosti, kterou jí dá znovu Neposkvrněná, ke slávě Nejsvětější Trojice.

Je to prostě proces uzdravování Církve, očisty, která se stává nevyhnutelnou.

Naše odpověď musí být jasná: žít s láskou bojovníka. Tedy:

- věrnost evangeliu a učení Církve,
- věrné svědectví životem, a pokud je třeba, i slovy potvrdit pravdy víry,
- modlitbou, abychom prosili o dar Ducha Svatého pro celou Církve, hlavně pro papeže, který má být jeho prvním posluchačem a ozvěnou.

„Milovaní synové, buďte věrnými a pevnými hlasateli evangelia. Vidíte, jak pravdu obsaženou v evangeliu zatemňuje racionalismus, drásají bludy, které se stále více rozšiřují: tak mnozí se vzdalují od pravé víry. Žijte do písmene podle evangelia mého Syna. Hlásejte do písmene evangelium, podle kterého žijete. Nepřestávejte rozšiřovat světlo evangelia ve světě zahaleném temnotou bludů a odpadlictví. Buďte apoštoly nové evangelizace ve světě, který zpohanštěl, a to po dvou tisíciletích od prvního hlásání evangelia.“ (24. 6. 1997)

Nesmíme se znepokojovat. Evangelium je pro nás vším a učitelský úřad učí, jak ho máme aktualizovat. I když by ho chtěl někdo zpochybnit a konat jinak a chtěl by zkoušet jiné cesty... my zůstaňme věrní evangeliu a Magisteriu!

Čím víc se nám zdá, že tento zmatek roste, tím víc ať roste naše modlitba a naše úkony odčiňování.

4. V úkonu zasvěcení nás Panna Maria žádá, abychom se hodně modlili za papeže a vytvářeli bariéru proti zpochybňování jeho učitelského úřadu. Jsme v roce 2020, stého výročí od smrti malé Hyacinty Marto, která ochotně obětovala svá utrpení za hříšníky a za Svatého otce. Vždycky když ji někdo prosil, aby se za něco pomodlila, ona vždy dodávala: „...a za Svatého otce! (A na odčinění hříchů spáchaných proti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.)“ Musíme se ptát: Proč Panna Maria stále naléhá na modlitbu za papeže? Proč na konci druhého fatimského tajemství řekla kromě jiného, že pokud neodpovíme na její požadavky, „Svatý otec bude mnoho trpět“? Pokusme se na to utrpení podívat nejen z čistě lidského hlediska, (například pronásledování papeže atd.), ale z duchovního hlediska...

Připomenu vidění, které měla jen Hyacinta u studny v Luciině domě (*Třetí vzpomínka, 6: Sv. otec je na kolenou v nějakém domě obklopen osobami, které mu nadávaly a zvedaly kameny*), a dovolím si sdílet tuto úvahu. Na toto naléhavé volání modlit se za papeže, aby se vytvořila bariéra na obranu učitelského úřadu, se můžeme dívat z tohoto pohledu: my, Církve (a zvláště my, členové MKH), jsme ti, kteří posilují tento dům a brání službu papeže a jeho Magisterium před zlým. Když se zmenší naše modlitba a naše oběti (pokud my z MKH nežijeme dobře své zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie), zeslabuje se ona bariéra, která brání službu papeže a jeho Magisterium, zasahuje ho stále větší počet kamenů a úderů (tedy útoků zla) a potom dochází ke zranění... zablokování... a v určité míře ke zničení. Je na nás, abychom bojovali zbraněmi, které nám dala Panna Maria, aby Magisterium a služba svěřená papeži utvrzovat bratry ve víře byly chráněny před zlým a byly námi podporovány a chráněny, jak to ona od nás žádá. Panna Maria po nás žádá tento druhý závazek našeho zasvěcení jejímu Neposkvrněnému Srdci. Poselství, kde o to žádá, jsou nespočetná.

Být sjednoceni s papežem neznamena jen tleskat mu a dost, být spokojeni. Znamená to především bránit Petrovu službu před působením zlého naší modlitbou a duchovními zbraněmi, které máme k dispozici. Nikdo v Církvi od toho není osvobozen, protože každý má v Církvi jistou část zodpovědnosti za podporu té služby, která je už od Petrových časů nejvíc vystavena úkladům ďábla.

V Církvi se nemůžeme chovat tak, jako se to dělá v politických stranách: „líbí se mi“ – „nelíbí se mi“, „jsem spokojený“ – „nejsem spokojený“, „modlím se“ – „nemodlím se“. Osoby, které necítí povinnost duchovně bránit papeže, ho tím oslabují, a to přece není součástí duchovní tradice Církve. Panna Maria už od začátku říká, že od nás očekává jiný postoj: *„Přijde chvíle, kdy (papež) bude jako Ježíš na cestě na Kalvárii téměř od všech opuštěn. Tak všichni tito mí synové budou jeho útěchou a obranou; a se mnou vítězně vybojují největší zápas Církve.“*

Potom dojde k tomu, že řekne: *„Kde jsou dnes kněží, kteří stojí při tomto prvním knězi, při tomto prvním synu, kterého Matka zahrnuje zvláštní láskou? Vy, kněží zasvěcení mému Neposkvrněnému Srdci, stůjte nejblíže papežovu srdci! Modlete se za něho, trpte s ním, buďte stále s ním!“* (9. 11. 1975) Blízcí věrností evangeliu, blízcí jako opora v duchovním boji.

V tomto čase zmatku se musíme ještě víc modlit, aby Duch Svatý inspiroval papeže, jak má vést Církev a jak bránit víru, aby byl pravdivým nástrojem Nejsvětější Trojice k obnově Církve. Panna Maria nás stále žádá jen o toto a potom Pán povede všechno k dobru Církve, ať už se nám jeho cesty líbí, nebo ne. Avšak my víme, že jsme v jeho milosrdných rukou a do jeho rukou nás vkládá Maria... Musíme jí tedy velmi důvěřovat, protože nám řekla všechno, co se týká tohoto „času“.

Vítězství jejího Neposkvrněného Srdce začíná už tímto naším bojem, především ve způsobu, jak bojujeme, a vítězství je tím větší, čím víc se náš boj podobá jejímu boji. Opakuji, že pokud jí důvěřujeme, není místo pro nepokoj, pro lidská řešení „hlukem“ diskusí, články v novinách, poselstvími skrze internet atd.

A jako ovoce zakotvení v jejím Neposkvrněném Srdci nám daruje pokoj. *„Znamením mého mateřského vítězství je pokoj, který chci již nyní přinést do srdcí všech svých dětí: těch, které mi naslouchají, následují mě a zasvěcují se mému Neposkvrněnému Srdci.“* (5. 7. 1985) /// *„V hluboké temnotě vašeho času, pokud žijete se mnou, můžete už rozpoznat svítání nové éry, která vás čeká.“* (1. 1. 1991)

Tehdy budeme moci lépe prožívat i naše večeradla. Večeradla jsou naší silou modlitby. Považujeme tento čas očistování za čas Panny Marie, za „dlouhý a nepřetržitý mariánský rok“ a přijmeme tato slova z roku 1987: *„Během tohoto roku volám všechny děti církve, aby se sjednotily se mnou ve večeradle neustálé modlitby. Především si přeji častou recitaci svatého růžence, zvláště od malých, nemocných, chudých a hříšníků. Oviňte svět řetězem růžence, abyste pro všechny obdrželi milost a milosrdenství. Rozmnožujte vaše večeradla modlitby.“* (10. 6. 1987)

Zdůrazňuji žádost Panny Marie: „Rozmnožujte vaše večeradla modlitby.“ Nespokojte se s tím, co jste dělali doteď, pokuste se uvidět, co by se dalo udělat víc... prostě o tuto milost Pannu Marii, prostě a zkoušejte. Ona říká, že stačí dva na to, aby se konalo večeradlo. Prosím Vás o to, abyste ho konali správně: vzývání Ducha Svatého, růženec, modlitba za papeže, poselství z Modré knihy a zasvěcení Neposkvrněnému Srdci. Žádné jiné poselství, žádný jiný text během večeradel. Pokud můžete, modlete se před sochou fatimské Panny Marie, aby Vám připomněla, že ona osobně začala toto dílo v roce 1917 a do něho povolala Dona Stefana i nás už v r. 1972.

Navrhuji, abychom se všichni setkali – duchovně sjednoceni na celém světě, i když každý ve vlastním večeradle – 20. 2. 2020, v den 100. výročí smrti sv. Hyacinty, se zvláštním úmyslem za náš druhý závazek.

Znovu si v klidu přečtete poselství z 18. 10. 1975 a z 31. 12. 1997.

Modleme se společně a prosme ji o milost, aby se na nás naplnila její očekávání, abychom žili v důvěře v její Neposkvrněné Srdce a byli jejími apoštoly, takoví, jakými nás ona chce.

Velice Vám děkuji za Vaše modlitby. Jsou mi velikou útěchou a ujišťuji Vás o svých každodenních modlitbách. Vždy rád dostávám zprávy z Vašich večeradel z každé části světa. „Je to síla maličkých...“ (8. 9. 1996)

Kráčejme společně v paprscích světla a milosti, které pro nás vycházejí z Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

Don Luca Pescatori